

Camí

El Papiol

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Camí de Sant Jaume, km 22
Alçada: 32

Coordenades:

Latitud: 41.4302
Longitud: 2.0041
UTM Est (X): 416790
UTM Nord (Y): 4586994

Classificació

Número de fitxa: 08158 - 223
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Obra civil
Estil / època: Popular Contemporani Modern
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: Necessitaria alguna senyalització més acurada
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat: Pública
Titular: Diversos propietaris
Autoria de la fitxa: Juana Maria Huélamo Gabaldón
Data de registre de la fitxa: dt., 12/05/2020 - 02:00

Descripció

Camí que travessa el terme municipal del Papiol. És una variant del Camí de Sant Jaume que parteix de Barcelona i discorre per l'Eix del Llobregat o per Sant Cugat del Vallès i conflueix a Montserrat. Exactament, al Papiol arriba el kilòmetre 22 del se traçat.

Des de Sant Joan Despí, la ruta segueix per la vora esquerra del Llobregat i discorre pels termes de Sant Feliu de Llobregat, Molins de Rei i el Papiol, des d'on s'endinsa al Vallès Occidental a l'altura de l'estació de Renfe de Castellbisbal.

En bona part dels trams d'aquest recorregut s'hi ha consolidat la pràctica del senderisme i BTT.

Observacions:

L'any 2004 la Ruta Jacobea va rebre la categoria de Gran Itinerari Cultural Europeu. El 1993 els trams espanyols de l'anomenat Camí Francès van ser inscrits en la Llista del Patrimoni Mundial de la UNESCO.

A Catalunya, a partir del segle XI, va ser freqüent la realització dels romiatges compostel·lans i també va ser un nombre relativament crescut de pelegrins que en anar a Galícia o en tornar-ne visitaven els santuaris catalans, sobretot Montserrat.

El camí es va anomenar així durant l'edat mitjana: era l'itinerari seguit pels pelegrins que anaven a Santiago de Compostel·la.

Està documentat des de la fi del segle X, la sistematització de l'iter, via o caminus sancti Jacobi coincideix amb els regnats de Sanç el Major (1000-32) i Sanç Ramírez (1063-94), a Navarra i Aragó, i amb el d'Alfons VI (1065-1109) a Castella.

Va ser fomentat pel monaquisme cluniacenc, gran impulsor dels romiatges compostel·lans. La iniciativa reial fou també eficaçment ajudada per la jerarquia local (Diego Gelmírez), clergues, nobles i sants (Domingo de la Calzada, Juan de Ortega), i donà lloc a la creació de nombroses institucions, hospitals i albergs dedicats a l'acolliment i a l'assistència dels pelegrins.

La descripció més antiga de l'itinerari és la continguda en el Codex calixtinus (primera meitat del segle XII), atribuït a Aimeric de Picaud, i en el Kit'ab al-Ru'ar' del geògraf àrab al-Idrisi (mort vers el 1166). Les tres grans rutes europees que travessaven França de N. a S. Partien de París, Vézelay i Lo Puèg, es reunien a Ostabat i penetraven a la península Ibèrica per Roncesvalls, en el Pirineu navarrès, mentre que la que provenia d'Arles i Tolosa de Llenguadoc ho feia per Somport i Canfranc, en el Pirineu aragonès. Ambdues vies s'ajuntaven a Puente la Reina i en formaven, a partir d'allí, una de sola, que per Nájera, Burgos, Sahagún-Lleó, Astorga, Ponferrada, O Cebreiro i Portomartín conduïa fins a Santiago de Compostel·la. Al costat d'aquesta, la ruta anomenada de la costa, que entrava al País Basc per Baiona i seguint el litoral cantàbric incloïa la visita a Oviedo, tingué una importància secundària.

El camí de Sant Jaume tingué també, d'altra banda, una influència considerable en l'expansió de certes formes d'espiritualitat característiques (pràctiques litúrgiques, devocions, culte dels sants), i donà peu a la formació de tradicions folklòriques, algunes encara vivents, com el nom de camí de Sant Jaume, amb el qual és designada popularment la via làctia.

